

Laodikea – numero neljä

Päällekkäiset historiat

Jeff Pippenger

2023-09-01

Se näkökohta, johon viittasin ja jota Stephen Haskell todennäköisesti ei nähnyt, vaikka hän piti sitä yllä tunnustaessaan ne totuudet, jotka tuovat tämän tosiasian ilmi, on se, että muinaisen Israelin lopun historiassa löydät samanaikaisesti modernin Israelin alun, joka liittyy samaan historialliseen ajanjaksoon. Kun Kristus vahvisti liiton monien kanssa yhden viikon ajan (kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää), muinainen Israel eli Laodikean kokemusta, ollen Herran suusta pois sylkäistynä tulemisen partaalla. Samanaikaisesti moderni Israel eli Efeson kokemusta. Muinaisen Israelin Laodikea hajotettiin, ja modernin Israelin Efesosta koottiin yhteen aivan samassa historiassa.

Ja ”kyllä”, jos mietit sitä, olen tietoinen siitä, että se viikko, jonka aikana Kristus vahvisti liiton Danielin yhdeksännen luvun täyttymykseksi, joka alkoi Hänen kasteestaan ja päättyi Stefanoksen kivittämiseen, ei ollut kirjaimellisesti kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää, mutta profeetallisesti se mitä varmimmin oli, sillä profeetallisesti vuosi on kolmesataakuusikymmentä päivää. Kolmesataakuusikymmentä päivää kerrottuna seitsemällä on kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää, ja tuon profeetallisen viikon ”täsmällinen keskikohta” on risti. Profeetallisesti Kristus asetti ristin profeetallisen kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää käsittävän ajanjakson täsmälliseen keskikohtaan, osoittaen näin, että 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” on vahvistettu ja ylläpidetty Kristuksen ristillä. Ei ole sattumaa, että kun sisar White opettaa, kuten hän opettaa, että molemmissa Habakukin pyhissä tauluissa, vuoden 1843 ja 1850 kartoissa, kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta käsittävä profetia on aivan kartan keskellä, kummassakin kartassa on myös risti tuon esityksen täsmällisessä keskikohdassa.

“Raamattu sisältää kaikki ne periaatteet, jotka ihmisten on tarpeen ymmärtää tullakseen soveliaiksi joko tätä elämää tai tulevaa elämää varten. Ja nämä periaatteet ovat kaikkien ymmärrettävissä. Kukaan, jolla on henki arvostaa sen opetusta, ei voi lukea ainoatakaan Raamatun kohtaa saamatta siitä jotakin hyödyllistä ajatusta. Mutta Raamatun arvokkain opetus ei ole saavutettavissa satunnaisella tai irrallisella tutkimisella. Sen suuri totuusjärjestelmä ei ole esitetty siten, että kiireinen tai huolimaton lukija voisi sen havaita. Monet sen aarteista ovat kaukana pinnan alla, ja ne voidaan saavuttaa vain uutteralla tutkimisella ja jatkuvalla ponnistelulla. Ne totuudet, jotka muodostavat tuon suuren kokonaisuuden, on etsittävä esiin ja koottava yhteen, ‘vähän täältä, vähän tuolta.’ Jesaja 28:10.”

”Kun ne näin tutkitaan perin pohjin ja kootaan yhteen, havaitaan niiden sopivan täydellisesti toisiinsa. Jokainen evankeliumi täydentää toisia, jokainen profetia selittää toista, jokainen totuus on jonkin toisen totuuden kehittelyä. Juutalaisen talousjärjestyksen esikuvat käyvät selviksi evankeliumin kautta. Jokaisella Jumalan sanan periaatteella on oma paikkansa,

jokaisella tosiasialla oma merkityksensä. Ja koko rakennelma sekä suunnitelmaltaan että toteutukseltaan todistaa Tekijästään. Sellaista rakennelmaa ei mikään muu mieli kuin Äärettömän mieli voisi käsittää tai muodostaa.” Education, 123.

Sen periaatteen ohella, että kukin seitsemästä seurakunnasta toistuu Millerin liikkeen historiassa ja myös meidän historiassamme, varhainen adventismi tunnusti toisenkin tärkeän periaatteen. Tämä periaate osoittaa, että saman historian ”sisäisiä ja ulkoisia” profeettallisia linjoja Pyhä Henki käyttää totuuden välittämiseksi. Miller tunnisti tämän ja opetti sitä suoraan. Hän opetti oikein, että Ilmestyskirjan seitsemän sinettiä edustavat seurakuntien rinnakkaista historiaa, mutta tässä rinnakkaisessa kuvauksessa sinetit edustavat ulkoista ja seurakunnat sisäistä totuutta samasta historiasta. Myös Uriah Smith käsittelee tätä periaatetta ja käyttää sanoja ”sisäinen” ja ”ulkoinen”, mikä vaikuttaa minusta parhaimmalta tavalta ilmaista nämä kaksi rinnakkaista linjaa.

Sinetit tuodaan tarkasteltaviksemme Ilmestyskirjan 4., 5. ja 6. luvussa. Näiden sinettien alaisina esitetyt näkymät tuodaan esiin Ilmestyskirjan 6. luvussa sekä Ilmestyskirjan 8. luvun ensimmäisessä jakeessa. Ne kattavat ilmeisesti tapahtumia, jotka liittyvät seurakuntaan tämän armotalouden alkamisesta Kristuksen tulemukseen saakka.

”Kun seitsemän seurakuntaa esittävät seurakunnan sisäisen historian, seitsemän sinettiä tuovat näkyviin sen ulkoisen historian suuret tapahtumat.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Aloitamme nyt tarkastelumme seitsemästä seurakunnasta. On tärkeää ymmärtää, että kahden ensimmäisen seurakunnan välillä sekä jälleen kolmannen ja neljännen seurakunnan välillä vallitsee ”syyn ja seurauksen” suhde, joka edellyttää, että niitä tarkastellaan yhdessä. Smyrna on se seurakunta, joka edustaa niitä, joita Rooma vainosi, ja Efesos oli se seurakunta, joka vei evankeliumin koko maailmaan.

Antiokiassa opetuslapsia kutsuttiin ensimmäisen kerran kristityiksi. Nimi annettiin heille, koska Kristus oli heidän saarnaamisensa, opetuksensa ja keskustelunsa pääaihe. Alituisesti he kertoivat niistä tapahtumista, jotka olivat sattuneet Hänen maallisen palvelutyönsä päivinä, jolloin Hänen opetuslapsensa olivat saaneet osakseen Hänen henkilökohtaisen läsnäolonsa siunauksen. Väsytetty he viipyivät Hänen opetuksissaan ja Hänen parantamisen ihmeissään. Värisevin huulin ja kyynelsilmin he puhuivat Hänen tuskastaan puutarhassa, Hänen kavaltamisestaan, oikeudenkäynnistään ja teloituksestaan, siitä kärsivällisyydestä ja nöyryydestä, jolla Hän oli kestänyt vihollistensa Häneen kohdistaman häväistyksen ja kidutuksen, sekä siitä jumalallisesta säälistä, jolla Hän oli rukoillut niiden puolesta, jotka vainosivat Häntä. Hänen ylösnousemuksensa ja taivaaseenastumisensa sekä Hänen työnsä taivaassa langenneen ihmisen Välimiehenä olivat aiheita, joiden äärellä he iloiten viipyivät. Syystä pakanat saattoivat kutsua heitä kristityiksi, sillä he saarnasivat Kristusta ja osoittivat rukouksensa Jumalalle Hänen kauttaan.

”Jumala antoi heille nimen kristitty. Tämä on kuninkaallinen nimi, annettu kaikille, jotka liittyvät Kristukseen. Tästä nimestä Jaakob kirjoitti myöhemmin: ’Eivätkö rikkaat sorra teitä ja vedä teitä oikeuden eteen? Eivätkö juuri he pilkkaa sitä jaloa nimeä, jolla teitä kutsutaan?’ Jaak. 2:6, 7. Ja Pietari julisti: ’Jos joku kärsii kristittynä, älköön hän hävetkö, vaan kirkastakoon Jumalaa tämän tähden.’ ’Jos teitä herjataan Kristuksen nimen tähden, te olette

autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne.’ 1 Piet. 4:16, 14.”
Apostolien teot, s. 157.

Efeson seurakunta edusti alkuseurakuntaa, joka eli ”jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa”, mikä on ”syy”, joka aina tuottaa ”seurauksen”.

Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi. 2. Timoteukselle 3:12.

Efeson seurakunnan jumalaisuus toi mukanaan Smyrnan seurakunnan kuvaaman vainon. Nämä kaksi seurakuntaa edustavat syyn ja seurauksen välistä suhdetta, ja seuraus edellyttää, että sitä edeltää syy. Sunnuntailakikriisin vaino saa alkunsa sellaisen ilmentymisestä, mitä sisar White kutsuu ”alkukantaiseksi jumalisuudeksi”. Jumalisuudesta, jota on havainnollistettu menneissä eli alkuaikojen historiallisissa tapahtumissa.

”Huolimatta uskon ja hurskauden laajalle levinneestä rappiosta näissä kirkoissa on Kristuksen todellisia seuraajia. Ennen Jumalan tuomioiden viimeistä kohtaamista maan päällä Herran kansan keskuudessa tapahtuu sellainen alkukristillisen jumalisuuden elpyminen, jonka kaltaista ei ole nähty apostolisten aikojen jälkeen. Jumalan Henki ja voima vuodatetaan Hänen lastensa päälle. Tuona aikana monet eroavat niistä kirkoista, joissa tämän maailman rakkaus on syrjäyttänyt rakkauden Jumalaan ja Hänen sanaansa. Monet, sekä saarnaajista että kansasta, ottavat ilolla vastaan ne suuret totuudet, jotka Jumala on antanut julistettaviksi tänä aikana valmistaakseen kansan Herran toista tulemistä varten. Sielujen vihollinen haluaa estää tämän työn; ja ennen kuin tällaisen liikkeen aika koittaa, hän pyrkii ehkäisemään sen tuomalla esiin väärennöksen. Niissä kirkoissa, jotka hän voi saattaa petollisen valtansa alaisuuteen, hän saa näyttämään siltä, että Jumalan erityinen siunaus vuodatetaan niiden ylle; siellä ilmenee sellaista, mitä pidetään suurena uskonnollisena herätyksenä. Joukkotuhannet riemuitsevat siitä, että Jumala toimii heidän hyväkseen ihmeellisellä tavalla, vaikka työ on toisen hengen aikaansaamaa. Uskonnollisen verhon alla Saatana pyrkii laajentamaan vaikutustaan kristillisessä maailmassa.” Suuri taistelu, 464.

”Viimeisten päivien” keskiön huuto on tekstikohdassa yksilöity ”alkuperäisen jumalisuuden” elpyminen. Se on elpyminen, joka tapahtuu liikkeessä, ei kirkossa. Se historia, jota sisar White käyttää kuvatessaan tätä elpymistä, on ”apostolisten aikojen” historia, jota Efeson seurakunta edustaa. Tuo elpyminen synnyttää ”vainoa”.

”Monet tullaan vangitsemaan, monet pakenevat kaupungeista ja taajamista henkensä edestä, ja monet kuolevat marttyyreina Kristuksen tähden puolustaessaan totuutta.” Selected Messages, kirja 3, 397.

Seuraavassa kohdassa ilmaus ”Kristuksen elämä maan päällä” edustaa Efeson seurakunnan alkua, mutta se on myös esikuva laodikealaisen adventismin historiasta maailman lopussa.

”Oikeus on työnnetty taaksepäin, ja vanhurskaus seisoo kaukana; sillä totuus on kaatunut kadulle, eikä oikeamielisyys voi tulla sisälle. Niin, totuus on kadonnut, ja se, joka karttaa pahaa, joutuu saaliiksi.” Jesaja 59:14, 15. Tämä täyttyi Kristuksen elämässä maan päällä. Hän oli uskollinen Jumalan käskyille ja syrjäytti ne inhimilliset perinnäissäännöt ja vaatimukset,

jotka oli korotettu niiden sijalle. Tämän vuoksi Häntä vihattiin ja vainottiin. Tämä historia toistuu.” Kristuksen vertaukset, 170.

Efesosta edustava kokemus tapahtuu samanaikaisesti Laodikean kokemuksen kanssa. Saivartelevat juutalaiset olivat muinaisen Israelin laodikealaisia, ja Kristus sekä Hänen opetuslapsensa olivat nykyisen Israelin efesolaisia. Johannes Kastaja toi esiin Efeson seurakunnan, ja hän edustaa seurakuntaa ”viimeisinä päivinä”, jota vastustavat laodikealaiset, jotka sanovat olevansa juutalaisia, mutta eivät ole.

”Johannes Kastajan työ ja niiden työ, jotka viimeisinä päivinä lähtevät liikkeelle Elia hengessä ja voimassa herättääkseen kansan sen välinpitämättömyydestä, ovat monessa suhteessa samaa. Hänen työnsä on esikuva siitä työstä, joka on tehtävä tässä ajassa. Kristuksen on tultava toisen kerran tuomitsemaan maailma vanhurskaudessa. Jumalan sanansaattajien, jotka kantavat viimeistä maailmalle annettavaa varoitussanomaa, on valmistettava tie Kristuksen toiselle tulemukselle, niin kuin Johannes valmisti tien hänen ensimmäiselle tulemukselleen. Tässä valmistavassa työssä ’jokainen laakso korotettakoon, ja jokainen vuori ja kukkula alennettakoon; ja mutkat tulkoot suoriksi, ja louhikot tasangoiksi’, sillä historia on toistuva, ja jälleen kerran ’Herran kirkkaus ilmestyy, ja kaikki liha saa sen nähdä. Sillä Herran suu on puhunut.’” Southern Watchman, 21. maaliskuuta 1905.

Efesos on ”syy” ja Smyrna on ”seuraus”. Myös Pergamos ja Tyatira edustavat syyn ja seurauksen välistä suhdetta. Pergamos on kompromissin seurakunta, joka turmeli kristinuskon yhdistämällä sen pakanuuteen. Kristillinen seurakunta lankesi, kun se hyväksyi sen lähtökohdan, että pakanuuden epäjumalanpalvelus saattoi olla rinnakkain olemassa sen omien rajojen sisällä. Keisari Konstantinus on tämän kompromissihistorian vertauskuva, ja hänen profeetallinen tehtävänsä oli saada aikaan todellisesta kristinuskosta luopuminen ennen kuin paavius paljastettaisiin.

Älköön kukaan pettäkö teitä millään tavoin; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen poika, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin Jumalana ja osoittaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että minä, vielä ollessani teidän tykönänne, sanoin tämän teille? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän ilmestyy ajallansa. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä. Ja silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra kuluttaa suunsa hengellä ja tuhoaa tulemuksensa kirkkaudella. 2. Tessalonikalaiskirje 2:3–8.

Pergamon seurakunta oli ”syy”, ja Tyatiran seurakunta oli ”seuraus”. Profeetta Daniel esittää usein historian siitä, kuinka pakanaisuus väistyi paaviuden tieltä, ja se luopumus, joka edelsi paaviuden perustamista ja jonka Paavali yksilöi, käsitellään Danielin kirjan luvussa yksitoista.

Sillä Kittimin laivat tulevat häntä vastaan; sentähden hän murehtii ja palaa takaisin ja kiivastuu pyhää liittoa vastaan; niin hän tekee; hän palaa jälleen ja pitää yhtä niiden kanssa, jotka hylkäävät pyhän liiton. Ja sotajoukot asettuvat hänen puolelleen, ja ne saastuttavat linnoituspyhäkön ja poistavat jokapäiväisen uhrin, ja ne pystyttävät hävityksen kauhistuksen. Daniel 11:30–31.

Kompromissin kirkko, joka luopui uskosta ennen kuin paavillinen valta tuli ilmi historiassa, esitetään Danielin kirjassa niiksi, jotka hylkäsivät ”pyhän liiton”. Sen jälkeen kun he olivat hylänneet liiton, paavius, jota Daniel kuvaa ”hävityksen kauhistuksena”, asetettiin maan valtaistuimelle. Sisär White yksilöi Danielin kirjan yhdestoista luvun kuusi viimeistä jaetta sanoessaan, että ”Danielin yhdennenessätoista luvussa oleva ennustus on miltei saavuttanut täydellisen täyttymyksensä”. Kuusi viimeistä jaetta ovat Danielin yhdennentoista luvun lopullinen täyttymys, ja hän opettaa, että noiden viimeisten jakeiden esittämä historia oli esikuvallisesti ilmaistu kohdassa Daniel 11:30–36, joka osoittaa Pergamon ja Tyatiran edustaman historiallisen ”syy ja seurauksen”.

”Meillä ei ole aikaa hukattavana. Vaikeat ajat ovat edessämme. Sotahenki kuohuttaa maailmaa. Pian toteutuvat ne ahdistuksen tapahtumat, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdenteentoista lukuun sisältyvä profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Suuri osa siitä historiasta, joka on toteutunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan.

”Kolmannessakymmenennessä jakeessa puhutaan vallasta, joka ’jakeet 30:stä 36:een lainattu’.”

”Näiden sanojen kuvaamien kaltaisia tapahtumia tulee tapahtumaan.” Manuscript Releases, nide 13, s. 394.

Pergamon ja Tyatiran välinen syy-seuraussuhde sekä Efesoksen ja Smyrnan välinen syy-seuraussuhde toistuvat ”viimeisinä päivinä”. Yhdysvaltain protestantit tekevät kompromissin epäjumalanpalveluksen kanssa, niin kuin Pergamo edustaa (epäjumalanpalveluksen ensisijainen merkki on auringon palvonta), ja heidän luopuessaan tie valmistuu synnin ihmiselle, jotta hänet jälleen voitaisiin profeettallisesti paljastaa. Samalla kun luopumus ja paaviuden asettaminen valtaistuimelle toistuvat, Jumala on samanaikaisesti nostava esiin Efesoksen esikuvaksi tarkoitetun seurakunnan viemään Danielin ja Ilmestyskirjan sanoman maailmalle, ja Smyrnan edustama vaino tulee toistumaan.

Käsittelen kolme viimeistä seurakuntaa sen jälkeen, kun olemme tarkastelleet sitä totuutta, että Ilmestyskirjan neljä ensimmäistä sinettiä muodostavat ulkoisen totuuslinjan, joka kulkee rinnakkain niiden neljän ensimmäisen seurakunnan edustaman sisäisen totuuslinjan kanssa. Kuten jo on todettu, Uriah Smith ilmaisee asian näin:

”Vaikka ne seitsemän seurakuntaa esittävät seurakunnan sisäisen historian, ne seitsemän sinettiä tuovat näkyviin sen ulkoisen historian suuret tapahtumat.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Olemme osoittaneet, että neljä ensimmäistä seurakuntaa edustavat kahta ”syy ja seuraus”-suhdetta, jotka toistuvat ”viimeisinä päivinä”. Adventismin tienraivaajien näkemyksiin perustuen, mutta vielä tärkeämmin Jumalan sanan arvovallan perusteella, noilla seurakunnan neljällä sisäisellä historiallisella vaiheella tulisi olla rinnakkainen ulkoinen historia, jota edustavat neljä ensimmäistä sinettiä. Ensimmäinen ja toinen sinetti toistavat samat Efesoksen ja Smyrnan tuntomerkit, mutta käyttävät valkoista hevosta kuvaamaan kristinuskon viemisen työtä maailmaan. Se edustaa seurakunnan ulkoista työtä, ja toinen sinetti edustaa Smyrnan verilöylyä punaisen

hevosen avulla.

Ja minä näin, kun Karitsa avasi yhden sineteistä, ja minä kuulin ikään kuin ukkosen jylinän, yhden niistä neljästä olennosta sanovan: Tule ja katso. Ja minä näin, ja katso: valkoinen hevonen; ja sillä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin kruunu, ja hän lähti voittaen ja voittaaksensa. Ja kun hän avasi toisen sinetin, minä kuulin toisen olennon sanovan: Tule ja katso. Ja lähti toinen hevonen, tulipunainen; ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa rauha pois maan päältä, niin että ihmiset surmaisivat toisensa; ja hänelle annettiin suuri miekka. Ilmestys 6:1–4.

Sakarjan kirjassa on muutamia kohtia, jotka suoraan tunnistavat ne neljä hevosta, joita Ilmestyskirjan neljä ensimmäistä sinettiä edustavat. Yhdessä näistä kohdista, kymmenennessä luvussa, Sakarja osoittaa, että kun myöhäissade vuodatetaan, ”Juudan lauma”, joka on Jumalan ”huone”, muutetaan ”hänen uljaaksi sotahevosekseen taistelussa”.

Anokaa Herralta sadetta kevätsateen aikana; niin Herra tekee välkkyvät pilvet ja antaa heille sadekuuroja, jokaiselle ruohoa kedolla. Sillä terafimit ovat puhuneet turhuutta, ja ennustajat ovat nähneet valheen ja kertoneet vääriä unia; turhaan he lohduttavat. Sen tähden he vaelisivat pois kuin lammaslauuma, he olivat ahdistetut, koska ei ollut paimenta. Minun vihani syttyi paimenia vastaan, ja minä rankaisin kauriit; sillä Herra Sebaot on pitänyt huolen laumastaan, Juudan heimosta, ja tehnyt sen kuin jalo sotahevosesensa taistelussa. Sakarja 10:1–3.

Ellen White osoittaa toistuvasti, että Pyhän Hengen vuodatus helluntaina on esikuvaa nyt lankeavasta myöhäissateesta. Helluntaina maailmaa varten tehtyä työtä edustaa Efeson seurakunta, ja Efeso aiheuttaa Smyrnan edustaman vainon, jonka Johannes esittää toisen sinetin ”punaisena hevosenä”. Kaksi ensimmäistä sinettiä kulkevat rinnakkain kahden ensimmäisen seurakunnan kanssa, ja ne havainnollistavat ”viimeisiä päiviä”, jolloin myöhäissadetta vuodatetaan.

Profetian Henki osoittaa myös sekä kolmannen sinetin päättymisen että neljännen sinetin alkamisen ja sitoo näin ne yhteen (syy ja seuraus), ja tehdessään näin hän sijoittaa tämän historian, jota esitetään hänen aikanaan olemassa olevaksi, myös ”viimeisiin päiviin”.

”Sama henki on nähtävissä nykyäänkin, jota Ilmestyskirjan 6:6–8 kuvaa. Historia on toistuva. Se, mikä on ollut, tulee jälleen olemaan.” Manuscript Releases, osa 9, 7.

Sisar Whiten henkilökohtaisessa historiassa (kirjoitettu vuonna 1898) oli jo voimissaan tuo kompromissin henki, joka valmistaa tien sille, että paavinvalta jälleen korotetaan valtaistuimelle; sillä protestantismin luopumus, joka alkoi ensimmäisen enkelin sanoman hylkäämisestä keväällä 1844, oli jo alkanut (vuonna 1863) tunkeutua protestanttisen adventismin sarveen.

Pergamoksen kompromissi esitetään kolmannessa sinetissä ”parina” vaakoja. Kaksi mittavaakaa merkitsee epärehellistä mittaamista. Kolmas sinetti johtaa neljänteen sinettiin, jota edustaa ”haalea hevonen” ja ”kuolema”, kuvaten näin paavikunnan suorittamaa miljoonien murhaamista pimeinä keskiaikoina. ”Tuonela” seuraa paavikunnan haaleaa hevosta. Kolmannen ja neljännen sinetin historia kulkee rinnakkain Pergamoksen ja Tyatiran seurakuntien historian kanssa.

Konstantinuksen kompromissi oli asteittain etenevä työ; näin ollen kompromissin henki oli jo

vaikuttamassa sisar Whiten henkilökohtaisessa historiassa, aivan kuten se vaikutti Paavalin aikana, jolloin hän sanoi, että ”laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa”. Luopumus, joka edeltää paavikunnan valtaistuimelle asettamista, on aina asteittain etenevä historia, ja tuo ”historia on toistuva. Mikä on ollut, sitä on jälleen oleva.”

Ja minä kuulin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: "Mitta nisua denarista ja kolme mittaa ohria denarista; äläkä turmele öljyä äläkä viiniä." Ja kun Karitsa avasi neljännen sinetin, minä kuulin neljännen olennon äänen sanovan: "Tule ja katso." Ja minä näin, ja katso: hallava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan. Ja heille annettiin valta yli neljännen osan maata, tappaa miekalla ja nälällä ja kuolemalla ja maan petojen kautta. Ilmestys 6:6–8.

Jaakob White tunnisti toisenkin profeetallisen poikkeavuuden seitsemässä seurakunnassa ja seitsemässä sinetissä. Hän osoittaa tarkoituksellisen erottelun neljän ensimmäisen seurakunnan ja kolmen viimeisen seurakunnan välillä sekä jälleen saman ilmiön neljän ensimmäisen sinetin ja kolmen viimeisen sinetin kohdalla.

”Olemme nyt seuranneet seurakuntia, sinettejä ja petoja eli eläviä olentoja niin pitkälle kuin ne vastaavat toisiaan kattaen samat ajanjaksot. Sinetit ovat seitsemän lukumäärältään, mutta petoja vain neljä. Ja tässä saattaa olla paikallaan panna merkille, että ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen sinetin avaamisen yhteydessä kuullaan ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen pedon sanovan: ’Tule ja katso’; mutta kun viides, kuudes ja seitsemäs sinetti avataan, sellaista ääntä ei kuulla. Eivät myöskään kolme viimeistä seurakuntaa ja kolme viimeistä sinettiä vastaa toisiaan siten, että ne kattaisivat samat ajanjaksot, niin kuin neljä ensimmäistä seurakuntaa ja neljä ensimmäistä sinettiä vastaavat. Mutta, kuten olemme osoittaneet, seurakunnat, sinetit ja pedot ovat sopusoinnussa keskenään kattaen samat ajanjaksot lähes 1800 vuoden ajan, kunnes tulemme nykyajassa hieman yli puolen vuosisadan päähän.” James White, Review and Herald, 12. helmikuuta 1857.

James White ei sisällyttänyt sitä tosiasiaa, että sama kaava esiintyy myös pasuunoissa, mutta niin on. Ensimmäiset neljä pasuunaa ovat pasuunoita, mutta kolme viimeistä pasuunaa ovat kolme voi-huutoa. Ensimmäiset neljä pasuunaa edustavat Jumalan tuomiota pakanalliselle Roomalle Konstantinuksen vuonna 321 antaman sunnuntailain vuoksi, ja kolme pasuunan voi-huutoa edustavat islamia. Kaksi ensimmäistä pasuunan voi-huutoa olivat tuomioita paavilliselle Roomalle sen vuonna 538 säätämän sunnuntailain tähden, ja kolmas pasuunan voi-huuto koskee sunnuntailakriisiä, joka on tulossa aivan lähitulevaisuudessa.

Joseph Bates käyttää uranuurtajien käsitystä kolmesta viimeisestä seurakunnasta yhtenä ainoana vertauskuvana kuvatakseen kolmea samanaikaista seurakuntaa milleriittien aikakautena. Kaikki tekstijakson painotukset ovat Batesin lisäämiä.

“Koko maassa, sanoo Herra, KAKSI OSAA siitä hakataan pois, ja ne kuolevat; mutta KOLMAS OSA jätetään siihen. Jumala sanoo vievänsä KOLMANNEN OSAN tulen läpi ja puhdistavansa heidät. He huutavat häntä avuksi, ja hän kuulee heitä. Hän sanoo: ‘SE ON MINUN KANSANI’; ja he sanovat: HERRA ON MINUN JUMALANI.’ Ensimmäinen osa, SARDES, nimikristillinen kirkko eli Babylon. Toinen osa, Laodikea, nimellinen adventisti.

Kolmas osa, Filadelfia, ainoa tosi Jumalan kirkko maan päällä, sillä heidät on määrä muuttaa Jumalan kaupunkiin. Ilmestys 3:12; Heprealaiskirje 12:22–24. Jeesuksen nimessä kehotan teitä jälleen pakenemaan laodikealaisten luota niin kuin Sodomasta ja Gomorrasta. Heidän opetuksensa ovat väärä ja eksyttävä; ja ne johtavat täydelliseen perikatoon. Kuolema! KUOLEMA!!* iankaikkinen KUOLEMA!!! seuraa heidän jälkiään. Muistakaa Lootin vaimoa.” Joseph Bates, Review and Herald, volume 1, November 1850.

Milleriläisessä historiassa Sardes oli se seurakunta, jolla oli nimi, joka väitti olevansa elossa, mutta se oli kuollut.

Ja Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, jolla on Jumalan seitsemän Henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta olet kuollut. Ilmestys 3:1.

Jumalan kansalla on aina nimi. Efeson historian ajasta Pergamoon saakka nimi oli kristitty. Paavillisen vallan aikana nimi oli seurakunta erämaassa. Aamuntähden, John Wycliffen, esilletulosta lähtien nimi oli protestantti. Lopun aikana vuonna 1798 protestantit olivat jo alkaneet palata Rooman yhteyteen. Tällöin tarvittiin ainoastaan koetus, joka toisi ilmi sen tosiasian, että tunnustetusta nimestään huolimatta he eivät enää olleet valittu seurakunta. Keväällä 1844 he joutuivat siihen koetukseen, joka osoitti, etteivät he enää olleet se seurakunta, joka kantoi Kristuksen liiton nimeä. Elian kertomus tarjoaa tästä tosiasiasta hyvin yksityiskohtaisen toisen todistajan. Kun he ilmaisivat todellisen luonteensa, milleriläisten oli aluksi vaikea tunnistaa, että protestantit olivat osoittaneet tulleen Babylonin tyttäreiksi. Mutta milleriläiset tekivät lopulta juuri niin ja alkoivat kutsua sieluja ulos noista langenneista kirkkoista toisen enkelin sanoman täyttymykseksi. Sitten seurasi koettelemisprosessi, joka saisi milleriläiset ilmaisemaan oman luonteensa. Olivatko he filadelfialaisia vai laodikealaisia?

Filadelfialaiset seurasivat Kristusta kaikkeinpyhimpään, ja ne milleriläiset, jotka kieltäytyivät tekemästä niin, ilmensivät laodikealaisten luonnetta. Näin löydämme perusteet Batesin tavalle samastaa nämä kolme seurakuntaa saman historian samanaikaisiksi ilmentymiksi. Tuo historia täyttyi kymmenen neitsyen vertauksen profeettallisessa rakenteessa, jonka inspiraatio ilmoittaa meille täyttyneen ja täyttyvän kirjaimellisesti, aivan jokaista yksityiskohtaa myöten.

”Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa myös adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, s. 393.

”Minut ohjataan usein kymmenen neitsyen vertaukseen, joista viisi oli viisasta ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja on täyttyvä kirjaimellisimmin mahdollisella tavalla, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja se on, kuten kolmannen enkelin sanoma, täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyhetken totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Kolme viimeistä seurakuntaa edustavat niitä, jotka ovat Millerin liikkeen ulkopuolella, Sardeksena, ja ne, jotka ovat liikkeen sisällä, edustavat joko Filadelfiaa tai Laodikeaa. Nämä kolme seurakuntaa yksilöidään Ilmestyskirjan kolmannessa luvussa, ja neljä ensimmäistä seurakuntaa ovat toisessa luvussa. Sen tähden, kun sisar White viittaa Ilmestyskirjan kolmannen luvun historiaan, hän

osoittaa juuri ne samat seurakunnat, jotka Joseph Bates juuri yksilöi.

”Oi, mikä kuvaus! Kuinka paljon onkaan niitä, jotka ovat tässä peljättävässä tilassa. Hartaasti pyydän jokaista sananjulistajaa tutkimaan ahkerasti Ilmestyskirjan kolmatta lukua, sillä siinä kuvataan viimeisinä päivinä vallitsevien olojen tila. Tutkikaa huolellisesti tämän luvun jokainen jae, sillä näiden sanojen kautta Jeesus puhuu teille.” Manuscript Releases, osa 18, 193.

Milleriläisen historian kolme nykyistä seurakuntaa toistuvat adventismin lopussa. Joseph Bates määritteli milleriläisen ajanjakson dynamiikan ja tunnisti Sardeksen Babylonin tyttäreiksi, jotka olivat toisen enkelin sanoman kohdeyleisö. Hän käsitteli sitä kamppailua, joka vallitsi sen pienen lauman välillä, joka seurasi Kristusta kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844, ja niiden välillä, jotka kieltäytyivät siirtymästä pois pyhästä. Hän pyrki kutsumaan laodikealaiset ulos siitä pimeydestä, jonka he olivat vastaanottaneet, ja ainakin osa heidän laodikealaisesta sokeudestaan johtui siitä, että William Miller oli ottanut johtavan aseman laodikealaisessa liikkeessä. Tämä on sama kamppailu, joka tunnustetaan Filadelfialle osoitetussa sanomassa.

Katso, minä saatan ne, jotka ovat saatanan synagogasta, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä olen saattava heidät tulemaan ja kumartamaan sinun jalkojesi eteen ja ymmärtämään, että minä olen sinua rakastanut. Ilmestys 3:9.

Uskonnollinen kriisi tuottaa aina kaksi palvojen luokkaa, niin kuin tapahtui myös suuressa pettymyksessä. Protestantismin vaippa oli juuri otettu Sardekselta, kun he palasivat Roomaan ja tulivat virallisesti Rooman tyttäreiksi. Vaippaa kantoi silloin milleriläinen adventismi, mutta pian sen jälkeen koetus tuottaisi kaksi luokkaa, jotka tunnustautuivat olevansa pieni lauma. Todellinen lauma ja väärennetty lauma. Bates edusti sitä pientä laumaa, joka seurasi Kristusta kaikkeinpyhimpään. Hänen kamppailunsa oli laodikealaisten kanssa, jotka tunnustautuivat olevansa pieni lauma. Filadelfialaisena Batesin kamppailu oli saatanan synagogaa vastaan, ryhmää, joka tunnustautui Jumalan kansaksi, mutta valehteli eikä ollut juutalaisia.

Kun vertaus täyttyy viimeisen kerran adventismin lopussa, on oleva valittu liittokansa, joka sivuutettiin lopun aikana vuonna 1989, samoin kuin juutalainen johto sivuutettiin Kristuksen syntymän aikaan, mikä tuossa profeetallisessa historiassa edustaa lopun aikaa. Kun Kristuksen historia saavutti riemullisen sisääntulon Jerusalemiin, esikuvattiin milleriläisen ajan keskiyön huudon historia. Inspiraatio asettaa toistuvasti ristin tienviitan rinnakkain vuoden 1844 suuren pettymyksen kanssa. Juudas edustaa Kristuksen historian laodikealaisia, ja apostolit olivat filadelfialaisia. Kolmen ja puolen vuoden ajan ristin jälkeen filadelfialaiset, joita Bates edusti, pyrkivät kutsumaan laodikealaisia ulos langenneesta kirkosta, jota opetuslapsi Juudas Iskariot edusti.

Vuonna 1989 entinen valittu liittokansa hylkäsi sinetin murtamisen myötä avatun valon, ja se sivuutettiin. Kun 18. heinäkuuta 2020 koittanut ensimmäinen pettymys saapui, koetusprosessi alkoi niiden keskuudessa, jotka aikaisemmin olivat näyttäneet kuuluvan samaan liikkeeseen. Kuitenkin toinen ryhmä on laodikealainen ja toinen ryhmä filadelfialainen. Aivan kuten Juudas teki ennen ristiä kolme kertaa liiton suuren neuvoston kanssa kavaltaakseen Kristuksen, samoin 11.

syyskuuta 2001 jälkeisen historian laodikealaiset ovat jättäneet käyttämättä kolme tilaisuutta tehdä parannus. Pian tulevan sunnuntailain aikana käy yhtä varmasti ilmi kuin Juudaksen hirttäytyminen puuhun, että laodikealaiset ovat erillään filadelfialaisista. Sadonkorjuun aikana lusteet erotetaan vehnästä. Me lähestymme nopeasti tuota sadonkorjuuta.

Nämä totuudet tunnustetaan ainoastaan silloin ja jos olemme valmiit ymmärtämään, että ainoa raamatullinen menetelmä, joka voi paljastaa ja vahvistaa ”totuuden”, on ”historiallisuusoppi”. Oikea menetelmä ei ole preterismi, futurismi, dispensationalismi, woke-ismi, kieliopillinen tai historiallinen asiantuntemus eikä mikään muunnelma niistä monista saatanallisista väärennöksistä. On olemassa yleisesti tunnettu lausahdus, joka liitetään seitsemännentoista vuosisadan filosofi nimeltä Jean-Jacques Rousseau ja joka on esitetty monin tavoin uudelleen, mutta ajatuksen ydin on: ”Erehdyksellä on monta juurta, mutta totuudella on vain yksi.” ”Totuus” on Alfa ja Omega, joka on niin kuin juuri kuivasta maasta.

“Niin on myös Raamatun, Hänen armonsä rikkauksien aarrekkammion, laita. Sen totuuksien kirkkaus, joka on korkeampi kuin taivas ja käsittää iankaikkisuuden, jää havaitsematta. Ihmiskunnan suurelle enemmistölle Kristus itse on ‘niinkuin vesakko kuivasta maasta’, eivätkä he näe Hänessä ‘muotoa, johon me mielistyisimme’. Jesaja 53:2. Kun Jeesus oli ihmisten keskuudessa, Jumalan ilmoituksena ihmisyydessä, kirjanoppineet ja fariseukset sanoivat Hänelle: ‘Sinä olet samarialainen, ja sinussa on riivaaja.’ Joh. 8:48. Jopa Hänen opetuslapsensa olivat sydämensä itsekkyyden niin sokaisevia, että he olivat hitaita ymmärtämään Häntä, joka oli tullut ilmoittamaan heille Isän rakkauden. Tämän tähden Jeesus vaelsi yksinäisyydessä ihmisten keskellä. Vain taivaassa Hänet ymmärrettiin täysin.” Ajatuksia autuuden vuorelta, 25.

Totuudet, joita parhaillaan jaamme, on tunnustettava siinä yhteydessä, että totuuden kasvu on historian kuluessa etenevää, ja vielä tärkeämpää on, että ymmärryksemme totuudesta on asetettava Alfa ja Omega -yhteyteen, siihen yhteyteen, jossa Jeesus samastaa asian lopun sen alkuun.

Neljäs seurakunta on Tyatira, ja se edustaa ajanjaksoa, jolloin paavius hallitsi Raamatun profetian viidentenä valtakuntana; se on se ajanjakso, jolloin erämaassa oleva seurakunta oli vankeudessa. Hengellisen Israelin vankeutta hengellisessä Babylonissa tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta esikuvasi kirjaimellisen Israelin vankeus kirjaimellisessa Babylonissa seitsemänkymmentä vuotta.

”Tänään Jumalan seurakunta on vapaa viemään loppuun jumalallisen suunnitelman kadotetun ihmiskunnan pelastamiseksi. Monien vuosisatojen ajan Jumalan kansa kärsi vapauksiensa rajoittamisesta. Evankeliumin saarnaaminen sen puhtaudessa oli kielletty, ja ankarimmat rangaistukset kohtasivat niitä, jotka uskalsivat olla tottelematta ihmisten määräyksiä. Tämän seurauksena Herran suuri moraalinen viinitarha oli melkein kokonaan vailla työntekijöitä. Kansalta riistettiin Jumalan sanan valo. Harhan ja taikauskon pimeys uhkasi pyyhkiä pois todellisen uskonnon tuntemuksen. Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän armottoman vainon ajan yhtä todellisesti vankeudessa kuin Israelin lapset olivat vankeina Babylonissa pakkosiirtolaisuuden aikana.” Prophets and Kings, 714.

Babylonian seitsemänkymmenvuotista pakkosiirtolaisuutta edustaa Tyatiran seurakunta. Tyatiran seurakunta on sen syyn aikaansaama vaikutus, jota Pergamo edustaa. Pergamo symboloi keisari

Konstantinus, joka yhdisti epäjumalanpalveluksen kristinuskoon. Hänen epäjumalanpalveluksensa vertauskuvana oli auringon palvonta. Raamatullinen syy siihen, että muinainen Israel joutui pakkosiirtolaisuuteen Tyatiran seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, oli se, että heidän kuninkaansa solmivat suhteita ja liittoja ympärillään olevien epäjumalia palvelevien kansojen kanssa suoranaيسessa kapinassa Jumalan sanaa vastaan. Jumala varoitti Israelia toistuvasti sekoittumasta ympärillään oleviin pakanakansoihin. Kymmenen käskyä, juuri se, minkä tallettajaksi muinainen Israel oli asetettu, kieltää ehdottomasti epäjumalien palvomisen. Kun Herra kulki Mooseksen ohi Hoorebin luolalla ja ilmoitti luonteensa, Hän sisällytti kahdesti juuri sen varoituksen, johon viittaamme.

Ja hän sanoi: Katso, minä teen liiton. Koko sinun kansasi edessä minä teen ihmeitä, jollaisia ei ole tehty missään koko maan päällä eikä yhdessäkään kansassa; ja kaikki se kansa, jonka keskellä sinä olet, saa nähdä Herran työn, sillä se, mitä minä teen sinun kanssasi, on peljättävää. Ota vaari siitä, mitä minä tänä päivänä sinulle käsken: katso, minä ajan sinun tieltäsi amorilaiset, kanaanilaiset, heettiläiset, perissiläiset, hiiviläiset ja jebusilaiset. Varo itseäsi, ettet tee liittoa sen maan asukkaiden kanssa, johon olet menossa, ettei siitä tulisi ansa sinun keskelläsi. Vaan teidän tulee kukistaa heidän alttarinsa, murskata heidän kuvapatsaansa ja hakata maahan heidän asera-paalunsa. Sillä älä kumarra muuta jumalaa, sillä Herra, jonka nimi on Kiivas, on kiivas Jumala. Älä tee liittoa sen maan asukkaiden kanssa, etteivät he harjoittaisi haureutta jumaliensa kanssa ja uhraisi jumalilleen, ja joku kutsuisi sinua ja sinä söisit hänen uhristaan; äläkä ota heidän tyttäriään vaimoiksi pojillesi, etteivät heidän tyttärensä harjoittaisi haureutta jumaliensa kanssa ja saattaisi sinun poikiasi harjoittamaan haureutta heidän jumaliensa kanssa. 2. Moos. 34:10–16.

Jumala varoitti muinaista Israelia pelkästään tässä kohdassa kahdesti, ja lisäksi Raamatussa on monia muita todistuksia käskystä, joka annettiin muinaiselle Israelille, ettei sen tullut tehdä liittoja ympärillään olevien epäjumalia palvelevien kansojen kanssa. Nuo kompromissit alkoivat muinaisen Israelin hylätessä Jumalan ja Hänen teokratiansa. Kun he halusivat kuninkaan, Jumala salli heidän saada kuninkaan, ja siitä lähtien enemmistö kaikista kuninkaista — ja aivan varmasti jokainen pohjoisten kymmenen heimon kuningas — jätti huomiotta juuri tuon käskyn. Se periaate, joka edellytti Israelin olevan erillinen ja omalaatuinen suhteessa ympärillään oleviin epäjumalia palveleviin kansoihin, hylättiin, ja sitä havainnollisti se kompromissi, jonka vertauskuvaksi Konstantinus myöhemmin tuli. Pergamos ja Konstantinus edustavat Israelin kuninkaiden kapinaa, kun nämä toivat epäjumalanpalveluksen Jumalan seurakuntaan. Luopumus, joka alkoi kuningas Saulista, oli esikuva kristillisen seurakunnan luopumuksesta, joka johti hengellisen Babylonin vankeuteen. Pyhä historia, joka alkaa kuningas Saulista ja jatkuu aina Babylonin vankeuteen saakka, on Pergamon seurakunnan symboloima. Sitä seurannut seitsemänkymmenen vuoden vankeus oli Tyatiran seurakunta.

Efeso edustaa seurakuntaa, joka lähtee valloittamaan Luvattua maata. Efeso edustaa Mooseksen aikaa ja Israelin vapauttamista Egyptin orjuudesta.

”Raamattu on koonnut aarteensa yhteen ja sitonut ne tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja vakavat toimitukset ovat toistuneet ja

toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Egyptistä vapautumisen kuvaama historia toistuu viimeisinä päivinä. Sen vuoksi se toistui myös milleriläisessä historiassa. Tästä syystä sisar White viittaa toistuvasti tuohon historiaan kuvatessaan milleriläistä historiaa. Hän rinnastaa vuoden 1844 suuren pettymyksen heprealaisten pettymykseen heidän seistessään Punaisenmeren äärellä faraon armeijan lähestyessä heitä takaapäin. Hän rinnastaa myös Egyptistä vapautumisen historian Kristuksen aikaan; siten opetuslasten pettymys ristillä esikuvattiin pettymyksellä Punaisenmeren äärellä, joka puolestaan oli myös vuoden 1844 suuren pettymyksen esikuva. Ristin pettymys edusti Efeson seurakunnan alkua. Mooseksen aika muinaisen Israelin alussa, jota Efeson seurakunta edustaa, oli myös esikuva nykyisen Israelin alusta Kristuksen aikana. Molempia historianjaksoja edustaa Efeson seurakunta. Niitä totuuksia, joita tässä tunnistamme, Future for America on usein vuosien varrella esittänyt julkisesti, joten esitan tässä ainoastaan yleiskatsauksen.

Kristuksen historiassa näemme uuden liittokansan alun, jota nostetaan esiin samalla kun edellisen liiton valittu kansa sivuutetaan. Kristuksen historia on muinaisen Israelin loppu, ja muinaisen Israelin alussa tapahtuneen Egyptistä vapautumisen historiassa oli aiemmin valittu liittokansa, joka sivuutettiin uuden liittokansan tieltä.

Kristuksen historiassa entinen valittu kansa tuli lopulliseen päätökseensä vuonna 70 Jerusalemin hävityksen myötä. Alussa, Mooseksen aikana, entinen valittu kansa kuoli erämaassa neljäkymmenen vuoden ajanjakson kuluessa, ja Joosuasta ja Kalebista tuli sen uuden valitun kansan edustajat, jonka oli määrä viedä sanoma Luvattuun maahan, samoin kuin Efeson seurakunnan aikakauden apostolit veivät evankeliumin maailmaan.

Muinaisen Israelin alkua ja loppua sekä myös nykyisen Israelin alkua osoittavat kaikki siirtymisen entisestä valitusta kansasta uuteen valittuun kansaan. Kahden tai kolmen todistajan sanalla asia vahvistetaan; ja kukin näistä kolmesta todistajalinjasta osoittaa edellisen valitun kansan avioeron, ja näissä todistajissa on Alfa ja Omega -allekirjoitus, Hänen, joka ilmoittaa lopun alusta alkaen. Tulee olemaan entinen valittu kansa, joka sivuutetaan, kun Jumala tekee liiton sadan neljäkymmenenneljän tuhannen kanssa. Jumala ei ole epäjärjestyksen alkuunpanija; Hän ei koskaan muutu, eikä Hänen sanansa koskaan petä.

Egyptistä tapahtunut vapautus ja ne voitot, jotka Jumala sai aikaan Joosuan kautta, ovat Efeson seurakunnan edustamia, mutta Efesoksen oli määrä menettää ensirakkautensa. Kun Joosua laskettiin lepoon, nousi toinen sukupolvi, mikä merkitsi Smyrnan edustamaa ajanjaksoa. Joosuan ihmeellistä työtä luvattun maan puhdistamiseksi ei koskaan saatettu täysin päätökseen, sillä kansa tuli tyytyväiseksi itseensä ja hylkäsi Joosualle annetun työn. He menettivät ensirakkautensa. Tuo ajanjakso jatkui, kunnes Israel hylkäsi Jumalan ja Samuel voiteli kuningas Saulin, saattaen siten alkamaan Pergamon seurakunnan ajan.

Sanoma tuli Smyrnalle, Vähässä-Aasiassa sijaitsevalle seurakunnalle, ja samoin kristilliselle kirkolle kokonaisuudessaan toisella ja kolmannella vuosisadalla. Se oli aikaa, jolloin pakanuus teki viimeisen vastarintansa maailman herruudesta. Kristinusko oli levinnyt ihmeellisen nopeasti, kunnes se tunnettiin kautta koko maailman. Jotkut omaksuivat Kristuksen uskon

sydämen kääntymyksen vuoksi, toiset sen tähden, että heidän ylleen vaikutti todistelun voima, ja vielä toiset siksi, että he saattoivat nähdä pakanuuden asian olevan heikkenemässä, ja harkinta sai heidät asettumaan sen puolelle, joka näytti lupaavan voittoa. Nämä olosuhteet heikensivät kirkon hengellisyyttä. Profetian Henki, joka oli apostolisen kirkon tunnusmerkki, katosi vähitellen. Tämä on lahja, joka saattaa sen seurakunnan, jolle se on uskottu, uskon yhteyteen. Kun ei enää ollut todellisia profeettoja, väärät opetukset levisivät nopeasti; kreikkalaisten filosofia johti Raamatun väärään tulkintaan, ja muinaisten fariseusten omavanhurskaus, jonka Kristus niin usein tuomitsi, ilmaantui jälleen kirkon keskelle. Konstantinuksen hallituskautta edeltäneiden kahden vuosisadan aikana laskettiin perustus niille pahoille ilmiöille, jotka kehittyivät täysin niiden kahden vuosisadan aikana, jotka seurasivat hänen hallituskauttaan. Tänä aikana marttyyriudesta tuli monin paikoin Rooman valtakunnassa suosittua. Niin oudolta kuin tämä saattaakin tuntua, se on siitä huolimatta totta. Se oli seurausta kristittyjen ja pakanoiden välisestä suhteesta.

”Roomalaisessa maailmassa kaikkien kansojen uskontoa kunnioitettiin, mutta kristityt eivät olleet kansakunta, vaan ainoastaan halveksitun rodun lahko. Kun he sen vuoksi pysyivät siinä, että tuomitsivat kaikkien ihmisluokkien uskonnon, kun he pitivät salaisia kokoontumisia ja erottautuivat kokonaan lähimpien sukulaistensa ja läheisimpien ystäviensä tavoista ja käytännöistä, heistä tuli pakanallisten viranomaisten silmissä epäluulon ja usein vainon kohteita. Usein he vetivät vainon päälleen itse, silloinkin kun hallitsijoiden mielissä ei ollut vastustuksen henkeä. Tämän hengen havainnollistamiseksi historia esittää yksityiskohtaisesti Karthagon piispan Cyprianuksen teloituksen. Kun hänen tuomionsa luettiin, kuuntelevasta kristittyjen joukosta kohosi yleinen huuto: 'Me kuolemme hänen kanssaan.'”

”Se henki, jossa monet nimikristityt kohtasivat kuoleman ja jopa tarpeettomasti yllyttivät hallituksen vihamielisyyttä, vaikutti luultavasti suuresti siihen, että keisari Diocletianus ja hänen apulaisensa Galerius antoivat vuonna 303 jKr. vainoediktin. Edikti oli hengeltään yleismaailmallinen, ja sitä toimeenpantiin enemmän tai vähemmän ankarasti kymmenen vuoden ajan.” Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Vaikka Smyrna on toinen niistä kahdesta seurakunnasta, jotka eivät saa Herralta nuhdetta, historia todistaa, että ne, jotka tuona ajanjaksona kärsivät marttyyrikuoleman, edustavat osittain sellaisia, joiden vaikuttimet perustuivat inhimillisiin eivätkä jumalallisiin impulsseihin. Tuomarien kirja alkaa maininnalla Joosuan kuolemasta, ja kirjassa on jae, joka toistetaan kahdesti ja joka määrittelee tuomarien historian. Toisen kerran tuo jae mainitaan kirjan viimeisessä jakeessa. Kirjan ensimmäinen jae merkitsee Joosuan loppua, ja viimeinen jae tiivistää historian.

Joosuan kuoleman jälkeen tapahtui, että israelilaiset kysyivät Herralta sanoen: Kuka meistä menee ensimmäisenä kanaanilaisia vastaan sotimaan heitä vastaan? ... Niinä päivinä ei Israelissa ollut kuningasta, vaan jokainen teki sitä, mikä hänen omissa silmissään oli oikein ... Niinä päivinä ei Israelissa ollut kuningasta: jokainen teki sitä, mikä hänen omissa silmissään oli oikein. Tuom. 1:1; 17:16; 21:25.

Kuten Smyrnan historiassa, ”itse” oli ensisijainen teema alusta loppuun. Koska heillä ei ollut kuningasta, he päättivät tehdä kaiken sen, minkä itse halusivat tehdä. Opastuksen puute oli se, minkä Haskell tunnisti Smyrnan historiassa ja jota kuvasi se, ettei ollut toimivaa Profetian Henkeä.

Kummassakin historiassa opastuksen puute avasi oven sille, että päätöksiä tehtiin henkilön omien motiivien perusteella. Efeso edustaa vapautumista Egyptistä. Tuomarien kirjassa tallennettua historiaa edustaa Smyrnan seurakunta. Kuningas Saulista Babylonian vankeuteen saakka edustaa Pergamon seurakunta, ja Babylonian vankeutta edustaa Tyatiran seurakunta.

Pioneerien tunnistaman ilmiön mukaisesti seurakunnissa, sineteissä ja pasuunoissa on neljän ja kolmen jako, ja muinaisen Israelin historian neljä ensimmäistä seurakuntaa alkavat Egyptin orjuudesta ja päättyvät Babylonian vankeuteen, sillä Alfa ja Omega samaistaa aina lopun alkuun. Modernin Israelin historian neljä ensimmäistä seurakuntaa alkavat juutalaisten alistamisesta Rooman vallan alle, ja nämä neljä seurakuntaa päättyvät hengellisten juutalaisten alistamiseen hengellisen Rooman alle tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajaksi.

Tyatiran jälkeen seurasi Sardes, joka alkoi silloin, kun he tulivat ulos Tyatiran esikuvallistamasta Babylonian vankeudesta. Sardes on se seurakunta, jolla oli nimi, että se eli, mutta se ei elänyt. Sen elämän tunnustus oli valhe. Mielenkiintoista kyllä, kaikista seitsemästä seurakunnasta juuri sanalla Sardes ei ole määritelmää. Sardekselle on annettu määritelmiä historian ja jakeiden asiayhteyden perusteella, mutta nimellä ei ole etymologista määritelmää. Sillä on nimi, mutta ei ole.

”Mutta toinen temppeli ei ollut loistokkuudessaan ensimmäisen veroinen, eikä sitä pyhittäneet ne näkyvät jumalallisen läsnäolon merkit, jotka kuuluivat ensimmäiseen temppeliin. Sen vihkimistä ei merkinnyt mikään yliluonnollisen voiman ilmentymä. Kirkkauden pilveä ei nähty täyttämässä vastarakennettua pyhäkköä. Ei taivaasta laskeutunut tulta kuluttamaan uhria sen alttarilla. Shekina ei enää asunut kerubien välissä kaikkeinpyhimmässä; arkkia, armoistuinta ja todistuksen tauluja ei sieltä löytynyt. Ei kuulunut ääntä taivaasta ilmoittamaan kyselevälle papille Jehovan tahtoa.” Suuri taistelu, 24.

Babylonian vankeuden jälkeen he rakensivat Jerusalemin ja temppelin uudelleen. Sen jälkeen heillä oli jälleen nimi, sillä Jumala oli luvannut panna nimensä Jerusalemiin. Mutta Hänen nimensä edustaa Hänen luonnettaan, ja Hänen persoonallisen läsnäolonsa puuttuminen osoitti, että heillä oli nimi, joka edusti elämää, mutta todellisuudessa heillä ei enää ollut sitä läsnäoloa, joka synnyttää elämän. Kaikki, mitä heillä todellisuudessa oli, oli tunnustus ja ulkokultaisuus.

Viimeinen ääni Sardeksessa lupasi Elia, joka tulisi ennen Herran suurta ja peljättävää päivää. Muinaiselle Israelille Jerusalemin hävitys oli Herran suuri ja peljättävä päivä. Tästä syystä sisar White viittaa Jerusalemin hävitykseen vuonna 70 jKr. kuvauksena Herran suuresta ja peljättävästä päivästä, joka esitetään seitsemänä viimeisenä vitsauksena. Filadelfian seurakunta alkoi Johannes Kastajan äänellä, joka huusi erämaassa, ja siten se on William Millerin äänen esikuva. Johannes Kastajan ja William Millerin äänet esittivät Laodikean sanoman kansalle, joka uskoi kaiken olevan kunnossa, vaikka kaikki oli täysin pielessä. Sekä Johannes Kastaja että William Miller panivat kirveen puun juurelle. Sardekselle annettu sanoma oli, että siellä oli ”muutamia nimiä Sardeksessakin, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan; ja he saavat vaeltaa minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset.” Johannes Kastaja ja William Miller edustavat niitä, jotka tulivat ulos Sardeksen edustamasta ajanjaksosta ja olivat arvollisia vaeltamaan Kristuksen kanssa.

“Tuhansia johdettiin omaksumaan William Millerin saarnaama totuus, ja Jumalan palvelijoita herätettiin Elian hengessä ja voimassa julistamaan sanomaa. Jeesuksen edelläkävijän Johanneksen tavoin ne, jotka saarnasivat tätä juhlallista sanomaa, tunsivat olevansa pakotettuja panemaan kirveen puun juurelle ja kutsumaan ihmisiä tuottamaan parannukseen soveliaita hedelmiä. Heidän todistuksensa oli omiaan herättämään seurakuntia, vaikuttamaan niihin voimallisesti ja ilmaisemaan niiden todellisen luonteen. Ja kun juhlallinen varoitus paeta tulevaa vihaa kaikui, monet seurakuntiin liittyneistä ottivat vastaan parantavan sanoman; he näkivät luopumuksensa, ja katkerin parannuksen kyynelin ja syvässä sieluntuskassa he nöyrytyivät Jumalan edessä. Ja kun Jumalan Henki lepäsi heidän yllään, he auttoivat kuuluttamaan huutoa: ‘Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.’” Early Writings, 233.

Ilmestyskirjan seitsemän seurakuntaa edustavat apostolien ajan historiaa aina Kristuksen toiseen tulemiseen saakka, ja nuo seitsemän seurakuntaa edustavat myös muinaisen Israelin historiaa profeetta Mooseksesta Kristuksen ensimmäiseen tulemiseen saakka.

Israelin lasten koettelemukset ja heidän asenteensa juuri ennen Kristuksen ensimmäistä tulemistä kuvaavat Jumalan kansan asemaa heidän kokemuksessaan ennen Kristuksen toista tulemistä.

”Saatanan ansat on viritetty meille yhtä varmasti kuin ne viritettiin Israelin lapsille juuri ennen heidän tuloaan Kanaanin maahan. Me toistamme tuon kansan historiaa.

“Heidän historiansa tulisi olla meille vakava varoitus. Meidän ei koskaan tule odottaa, että silloin kun Herralla on valoa kansalleen, Saatana seisoisi tynnesti syrjässä eikä tekisi mitään estääkseen heitä vastaanottamasta sitä. Varokaamme, ettemme torju sitä valoa, jonka Jumala lähettää, siksi ettei se tule meitä miellyttävällä tavalla.... Jos on niitä, jotka eivät itse näe eivätkä hyväksy valoa, älkööt he asettuko toisten tielle.

”Minä kutsun tänä päivänä taivaan ja maan todistamaan teitä vastaan, että minä olen asettanut teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen; valitse siis elämä, että sekä sinä että sinun jälkeläisesi saisitte elää; että rakastaisit Herraa, sinun Jumalaasi, ja että kuulisit hänen ääntänsä ja riippuisit hänessä kiinni; sillä hän on sinun elämäsi ja päiviesi pituus; että saisit asua siinä maassa, jonka Herra vannoni sinun isillesi, Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille, antavansa heille.”

“Tämä laulu ei ollut historiallinen vaan profeetallinen. Vaikka siinä kerrottiin Jumalan ihmeellisistä teoista hänen kansaansa kohtaan menneisyydessä, se myös ennakoivat tulevaisuuden suuria tapahtumia, uskollisten lopullista voittoa, kun Kristus tulee toisen kerran voimassa ja kirkkaudessa.

”Apostoli Paavali ilmaisee selvästi, että israelilaisten kokemukset heidän vaelluksillaan on kirjoitettu muistiin niiden hyödyksi, jotka elävät tässä maailman ajassa, niiden, joiden osaksi maailman loput ovat tulleet. Me emme katso, että vaaramme olisivat yhtään vähäisemmät kuin heprealaisten, vaan suuremmat.” Healthful Living, 280, 281.

Pelastusta Egyptistä edustaa Efeson seurakunta, ja Efeson seurakunnan vertauskuva tuossa historiassa oli Joosua. Sen jälkeen kun ne, jotka Jumala toi pois Egyptistä, epäonnistuivat kymmenessä peräkkäisessä koetuksessa, Herra otti liiton pois kapinallisilta ja antoi sen Joosualle ja Kaalebille.

Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, niin kuin te olette puhuneet minun korvissani, niin minä teen teille: Teidän ruumiinne kaatuvat tähän erämaahan; eikä yksikään teistä, joka on luettu koko lukunne mukaan, kaksikymmenvuotiaasta ja sitä vanhemmasta, teistä, jotka olette napisseet minua vastaan, pääse siihen maahan, jonka suhteen minä vannoin antavani teidän asua siinä, paitsi Jephunnen poika Kaaleb ja Nunin poika Joosua. 4. Moos. 14:28–30.

Sisar White toteaa, että Joosua ja Kaaleb edustavat niitä, ”joiden osaksi maailman aikakausien loppu on tullut” ja jotka ”tekevät liiton Jumalan kanssa uhrin kautta”.

”Meidän varoitukseksemme, joiden osaksi maailman aikakausien loppu on tullut, tämä historia kirjoitettiin muistiin. Kuinka usein Jumalan kansa nykyään elää uudelleen Israelin lasten kokemuksen! Kuinka usein he nurisevat ja valittavat! Kuinka usein he vetäytyvät takaisin, kun Herra käskee heidän mennä eteenpäin! Jumalan asia kärsii sellaisten miesten puutteesta kuin Kaaleb ja Joosua, uskollisten miesten ja horjumattoman luottamuksen miesten puutteesta. Jumala kutsuu miehiä, jotka antavat itsensä hänelle tullakseen hänen Henkensä läpitunkemiksi. Kristuksen ja ihmiskunnan asia vaatii pyhitettyjä, uhrautuvia miehiä, miehiä, jotka lähtevät leirin ulkopuolelle kantaen häväistystä. Olkoot he vahvoja, urhoollisia miehiä, kelpollisia arvokkaisiin hankkeisiin, ja tehköt he liiton Jumalan kanssa uhrin kautta.” Review and Herald, 20. toukokuuta 1902.

Uudistettu liitto, jota kuvataan liiton uudistamisena Joosuan ja Kaalebin kanssa, on liitto sadanneljänneljäntuhannen ja suuren kansanjoukon kanssa. Se uudistetaan sen jälkeen, kun alkuperäisen liiton valittu kansa erotetaan Jumalasta ja määrätään kuolemaan erämaassa. Liitto sadanneljänneljäntuhannen kanssa toteutuu juuri samassa historiassa, jossa entinen valittu kansa hylätään.

Efesos merkitsee haluttavaa, ja sekä Joosuan että varhaisen seurakunnan suorittama työ oli ”haluttavaa”. Kun Joosua johti Jumalan kansan luvattuun maahan, hän lähti voittaen. Ensimmäinen sinetti kulkee rinnakkain Efesoksen seurakunnan kanssa, ja sitä edustaa valkoinen hevonen, joka lähtee voittaen. Tämä piti paikkansa sekä Joosuan että apostolisen seurakunnan kohdalla. Ensimmäinen sinetti kulkee rinnakkain Efesoksen seurakunnan kanssa sekä muinaisessa että nykyisessä Israelissa.

Smyrna johtuu sanasta ”mirha”, joka on öljy, jota käytettiin kuolleiden balsamointiin. Toista sinettiä edustaa punainen hevonen, jolle annettiin ”suuri miekka” ja ”valta” ottaa ”rauha maasta”, mikä tarkoitti, että tuon historian aikana ihmiset ”surmaisivat toisensa”. Toinen sinetti kulkee rinnakkain Smyrnan seurakunnan kanssa, ja se edustaa valtaa, joka annettiin Jumalan vihollisille, sallien heidän voittaa ja surmata Jumalan kansan. Tämä täyttyi apostolisen seurakunnan jälkeisenä aikana sekä myös Tuomarien kirjan historiassa. Molemmissa historioissa Jumala salli kansansa

ulkopuolisten valtojen tuoda sodan ja kuoleman oman kansansa ylle. Apostolisessa seurakunnassa tuota sodankäyntiä motivoi Kristuksen uskonnon hylkääminen, uskonnon, joka edellisellä Efeson kaudella oli ollut voittamaton viedessään evankeliumia maailmaan. Jumalan kansan vihollisten motiivi Tuomarien kaudella perustui edelliseen Efeson kauteen, jolloin Jumala osoitti voimansa Egyptiä ja niitä myöhempiä kansoja vastaan, jotka Joosua oli ollut välikappaleena valloittamassa. Toinen sinetti kulkee rinnakkain Smyrnan seurakunnan kanssa sekä muinaisessa että nykyisessä Israelissa.

Pergamos merkitsee ”linnoitettua linnoitusta” ja edustaa siten kuninkaan linnaa. Kolmas sinetti kulkee rinnakkain Pergamoksen kanssa ja kuvaa sitä historian vaihetta, jossa inhimillistä tuomiota toimeenpanevat maan kuninkaat vastoin Jumalan tuomiota. Näin mittaaminen eli tuomio, jota edustavat ne ”kahdet” vaa’at, jotka punnitsevat ”vehnän”, ”ohran”, ”öljyn” ja ”viinin”, yksilöi kuninkaallisen inhimillisen vallan, joka on aina vajavainen suhteessa Jumalan tuomioon. Muista, että rehellinen mittaaminen tai rehellinen punnitseminen ei vaadi kahta vaakaa. Kahdet vaa’at edustavat epäoikeudenmukaista tuomiota.

”Ohra” on pääsiäisjuhlan ”esikoislyhteen” uhrin vertauskuva, ”vehnä” on helluntaijuhlan ”kahden heilutusleivän” uhrin vertauskuva. ”Öljy” on Pyhän Hengen vertauskuva ja ”viini” on opin vertauskuva. Pergamo muinaisen Israelin aikana on niiden Israelin kuninkaiden aikakausi, jotka tekivät kompromisseja ja toivat tuomion Jumalan palvontajärjestelmän päälle, jota pääsiäisestä helluntain kauteen ulottuva ajanjakso edustaa. Jumalan sanan totuuksia edustavat ”viini” ja ”öljy”. Sekä muinaisessa että nykyisessä Israelissa Pergamon seurakunta on se aikakausi, jolloin Saatana yrittää saavuttaa sen, mitä hän ei voinut tehdä verenvuodatuksen kautta Smyrnan edustamassa historiassa. Pergamossa Saatana pyrki tuhoamaan Jumalan kansan ja Jumalan totuuden kompromissin kautta, ei verenvuodatuksella, kuten Smyrna edustaa. Muinaisen Israelin kuninkaiden kompromissi on esikuva Konstantinuksen kompromissista nykyisessä Israelissa.

Tyatira merkitsee ”katumuksen uhria” ja viittaa marttyyriuden henkeen, jonka Jumala antaa kansalleen, joka surmataan Hänen nimensä tähden. Katumuksen uhri edustaa halukkuutta palvella Kristusta ankarissa olosuhteissa, kuten Daniel, Sadrak, Meesak ja Abednego seitsemänkymmenen vuoden vankeuden aikana osoittivat; ja se edustaa myös valdolaisten, hugenottien ja muiden uhria, niiden, joita paavillinen valta kidutti, vangitsi, herjasi ja surmasi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden historian aikana. Neljäs sinetti kulkee rinnakkain Tyatiran seurakunnan kanssa ja kuvaa muinaisen Babylonin vainoa muinaista Israelia vastaan sekä nykyisen Babylonin vainoa nykyistä Israelia vastaan. Molempien vankeuksien historia edellytti ensin luopumista totuudesta, minkä Israelin kuninkaat ja keisari Konstantinus saivat aikaan. Molemmat valmistsivat tien Tyatiran edustamalle ajanjaksolle.

Sardeella ei ole mitään merkitystä, joka vastaisi sitä, että se tunnustaa nimeä, vaan tunnustus on valhe. Shekinan läsnäolo ei koskaan ilmennyt toisessa temppelissä. Kristuksen läsnäolo ei koskaan ilmennyt Sardeen historiassa. Pimeän keskiajan uskonpuhdistus oli olemukseltaan sarja, jossa otettiin yksi askel eteenpäin ja kaksi taaksepäin. Työtä, joka Sardeen historian piti toteuttaa protestanttisessa uskonpuhdistuksessa, ei koskaan saatettu päätökseen.

Philadelphia merkitsee veljellistä rakkautta, ja on mahdotonta rakastaa veljeäsi, ellet ensin rakasta Jumalaa.

Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä, hän on valhetteliija; sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka on nähnyt, kuinka hän voi rakastaa Jumalaa, jota ei ole nähnyt? Ja tämä käsky meillä on häneltä: että joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeänsä. 1 Joh. 4:20, 21.

Filadelfia edustaa seurakuntaa, joka rakastaa Jumalaa, eikä tästä syystä Filadelfiaa vastaan esitetä mitään tuomiota eikä nuhdetta.

Ja Filadelfiassa olevan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo hän, joka on pyhä, joka on totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä vähän on sinun voimasi, ja sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä saatan heidät tulemaan ja kumartumaan sinun jalkojesi eteen ja ymmärtämään, että minä olen sinua rakastanut. Koska sinä olet ottanut vaarin minun kärsivällisyyteni sanasta, niin minä myös varjelen sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Katso, minä tulen pian; pidä kiinni siitä, mikä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos; ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Ilmestys 3:7–12.

Filadelfialle annetaan ”Daavidin avain”, ja muinaisen Israelin filadelfialaisessa historiassa heille annettiin Daavidin Poika, mikä edustaa muun muassa alfaa ja omegaa, ensimmäistä ja viimeistä, koskevaa profeetallista periaatetta. Tuo avain edustaa ”historismin” metodologiaa. Muinaisen Israelin lopussa Filadelfian seurakunnan edustamana aikana juuri raamatullisen profetian varsinainen Tekijä oli avain. Milleriläisessä historiassa Filadelfian seurakunnan edustamana aikana William Millerille annettiin avain. Noissa kahdessa historiassa Kristus oli tekemisissä juutalaisten kanssa, jotka luulivat olevansa Aabrahamin poikia, mutta eivät olleet. Miller oli tekemisissä protestanttien kanssa, jotka luulivat olevansa hengellisiä juutalaisia, mutta eivät olleet.

Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:13.

Laodikea merkitsee tuomittua kansaa, ja laodikealaiset, Kristuksen ajan juutalaiset, tuomittiin lopullisesti vuonna 70 jKr. Jerusalemin hävityksen yhteydessä. Luopio Protestantismin lopullinen tuomio toteutuu sunnuntailakriisissä, mutta se kohtasi tuomionsa silloin, kun se hylkäsi ensimmäisen enkelin sanoman keuhällä 1844, ja silloin se julistettiin jumalallisesti Babylonin tyttäreksi. Nuo langenneet protestantit ovat esikuvana laodikealaiselle adventismille tutkivan tuomion viimeisinä päivinä.

Olemme nyt pääasiassa tarkastelleet useita erilaisia tapoja, joilla Ilmestyskirjan seitsemän seurakuntaa voidaan oikein ymmärtää profeetallisina vertauskuvina ja sen jälkeen soveltaa profeetallisesti. Mutta ne on ymmärrettävä ja niitä on sovellettava niiden profeetallisten sääntöjen

yhteydessä, ”jotka korkein auktoriteetti on meille antanut.”

Sanomat seitsemälle seurakunnalle olivat sanomia, jotka annettiin niille seitsemälle seurakunnalle, jotka olivat olemassa silloin, kun Johannes kirjoitti nämä sanomat muistiin. Sanomat seitsemälle seurakunnalle antavat opetusta ja varoitusta kaikille seurakunnille kautta historian. Sanomat seitsemälle seurakunnalle antavat opetusta ja varoitusta yksittäisille kristityille kautta historian. Nämä seitsemän seurakuntaa edustavat kristinuskon historiaa apostolien ajoista maailman loppuun saakka. Nämä seitsemän seurakuntaa edustavat muinaisen Israelin historiaa Mooseksen ajasta Jerusalemin hävitykseen vuonna 70 jKr. saakka. Nämä seitsemän seurakuntaa voidaan tunnistaa ja soveltaa erottamalla toisistaan neljä ensimmäistä seurakuntaa ja kolme viimeistä seurakuntaa.

Niistä kuudesta erilaisesta profeetallisesta sovelluksesta, joita olemme tunnistamassa, samat sovellukset ovat edustettuina seitsemässä sinetissä.

Käsitlemme näitä totuuksia seuraavassa artikkelissa.